

ledes til anden Afgift uden Tiendeydernes Bille. Jeg har nævnt, hvorledes det forekommer mig, at der gives et andet Middel, hvorved man paa en mere virksom Maade maatte kunne fremstynde Afløsningen af den Naturaltiende, som endnu ikke er afløst, og det forekommer mig at være det naturligeste og Staten værdigste Middel, at Omkostningerne ved Tiendens Afløsning blive overtagne af Statskassen. Dersom dertil blev tilføjet, at det kun var for en Deel Aar, s. Ex. 2 eller 3, da vilde der være et forøget Motiv for Vedkommende til at benytte dette Tidspunkt til at faae Tienden afløst. Dersom jeg skulde mærke, at der ere flere i Forsamlingen, som heri samstemmede med mig, skulde jeg være tilbøjelig til i saa Henseende at komme med et Ændringsforslag. Det vilde, da komme under nærmere Overveelse, om de Bestemmelser, hvorefter Tiendecommissairerne blive lønede, da burde noget forandres, og om Tiendecommissairerne i den korte Aarrække, hvori dette Forhold skulde finde Sted, burde kunne faae en aarlig Lon, eller om de skulde vedblive at betales for enkelte Forretninger som nu, eller om der kunde ske Modificationer i denne Retning. Det ærede Udvalg har selv peget hen paa, hvorledes det er Omkostningspunktet, som vistnok er en af de betydeligste Hindringer for Benyttelsen af den Afgang, Lovgivningen giver Tiendeyderen til at faae Tienden bestemt til fast Afgift, og flere ærede Medlemmer have ogsaa udtalt sig derom; men, forsaavidt det ærede Udvalg tilføjer, at man burde indskrænke de Bestemmelser, der allerede ere givne for at modvirke de Opfruelser, som enkelte Tiendes-

commissairer havde foretaget af Tiendebetalingen, nægter jeg ikke, at det kan have sin Nytte, men jeg troer ikke, at det er noget særdeles virksomt Middel; thi det er dog ikke muligt at forebygge, at disse Udgifter kunne blive betydelige. Hertil kommer den Betragtning, at efterhaanden som der bliver et mindre Antal af Jorder tillagt, hvorpaa Naturaltienden hviler, bliver der ogsaa kun faa Deeltagere i Naturaltiendens Afløsning, og, naar der kun er faa, paa hvem Udgiften skal liges, bliver Udgiften for Enhver især stor, og dertil kommer, at, hvis man vil tilstede, hvad jeg forresten ikke kan tilraade, den Tiendeberechtigede, Tiendeyderen, eller hvad man nu vil kalde ham, at fordre Tienden afløst, forekommer det mig ikke retfærdigt mod Tiendeyderen, at man vil paalægge ham betydelige Omkostninger ved at tvinge ham til at faae en Byrde afløst, som han hellere vil bære, som den er. At Bestemmelserne ofte ere betydelige, er Noget, som vistnok er Mange i Forsamlingen bekendt, og dersom Tiendetageren maaskee kun havde to eller tre eller ganske enkelte Tiendeydere, med Hensyn til hvilke han kunde begjære Tienden afløst, kunde Udgiften for ham blive meget betydelig. Det er altsaa det, hvorved jeg troer, at man kan paa en virksommere Maade opnaae dette, uden, at der kan være Noget fra nogen Side derimod at erindre, at arbejde for at faae den Naturaltiende, der er tilbage, afløst. For Staten kunde jo Udgifterne, især naar det blev indskrænket til et Par Aar, ikke blive saa overmaade betydelige.